

Siionin virsi 281 ehdotus

1. Mi-nä vai - vai-nen, vain ma-to mat - ka-mies maan, mo-net
I - sän - maa - ta - ni ou - to-na et - si - ä saan, pi - an
va - el-lan vai - ke-at ret-ket. Su-ru - ton-ta, ah, mat - kal-la
eh - ti-vät eh-too-ni het-ket.
en ma-jaa saa, sin-ne kii-reh-din, mis-sä on toi-vo-ni maa, le-po
i - äi-nen mis - sä mun kät - kee.

1. Minä vaivainen, vain mato matkamies
maan, monet vaellan vaikeat retket.
Isänmaatani outona etsiä saan,
pian ehtivät ehtooni hetket.
Surutonta, ah, matkalla en majaa saa,
sinne kiirehdin, missä on toivoni maa,
lepo iäinen missä mun kätkee.

2. Kuka lie kodin, kaupungin löytänytkään,
joka säilyä voisi maan päällä!
Ilo häipyy vain hetkisen kestettyään,
kuten kuihtuvi kukkanen täällä.
Elo täällä kuin unta ja varjoa on,
kuten kuohuva koski se on levoton,
veden lailla se hiekkahan haihtuu.

3. Tämä ruumis kun kylmäksi jäähtyvä on
ja kun kuolema silmäni sulkee,
ilo taivaassa lahjoita loppumaton,
pyhät minne sun tielläsi kulkee.
Isä, Poika ja Henki, sun kunniatas
joka paikka on täynnä ja kirkkauttas.
Sinun kiitos ja kunnia. Aamen.

Tuntematon ruotsalainen 1656
vuoden 1701 vk,
uud. Julius Krohn ja Niilo Rauhala